

Arrest

nr. 338 830 van 6 januari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juni 2025.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Palestijnse origine te zijn afkomstig uit Gaza en aan wie internationale bescherming werd verleend in Cyprus, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 31 januari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar zoon A.S.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift dezelfde middelen en argumentatie aanvoert zoals ontwikkeld in het beroep van haar zoon.

Inzake haar zoon, gekend onder rolnummer 332 563, heeft de Raad bij beschikking zijn aanvraag verworpen.

In deze beschikking wordt gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn afkomstig uit Gaza en aan wie internationale bescherming werd verleend in Cyprus, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 31 januari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, zijn ouders en zijn broer A.M. op 29 juli 2023 in Cyprus de vluchtelingenstatus werden toegekend en dat zij in het bezit werden gesteld van Cypriotische verblijfsdocumenten waarvan hun verblijfsvergunning geldig is tot 30 januari 2027 (AD CGVS, map met documenten; NPO, p. 4; NPO A.M., p. 3; verklaring DVZ, vraag 23, 27; Eurodac Search Result, d.d. 30/07/2024; Eurodac Marked Record, d.d. 31/07/2024). De opmerking in het verzoekschrift dat ‘uit de voorhanden zijnde elementen’ niet kan worden afgeleid over welke soort bescherming hem werd toegekend, kan niet ernstig worden genomen nu voormelde stukken, waaronder de door hemzelf bijgebrachte Cypriotische verblijfsdocumenten, duidelijk aangeven dat hij in Cyprus de vluchtelingenstatus heeft verkregen.

2. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissing de in artikel 57/6, §3, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst er op dat dit een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te verschaffen waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) binnen de door artikel 57/6, §3, derde lid van voormelde wet gestelde termijn worden afgeleid dat het beschermingsverzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift. Het overschrijden van die termijn van 15 dagen brengt immers geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om de ingediende verzoeken om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren. Bovendien kan verzoeker niet voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht dan ook niet aannemelijk.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van

achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de beschikbare landeninformatie (AIDA “Country Report: Cyprus 2023 update” van 9 mei 2024) blijkt niet dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Bovendien kan hieruit ook niet afgeleid worden dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen onderdanen van Cyprus en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat zij op dezelfde wijze toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 160-161), onderwijs (p. 162), sociale bijstand (p. 163) en gezondheidszorg (p. 165). Er zijn enkele beperkingen op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden, zij hebben namelijk enkel het recht om te verblijven in de gebieden die onder de controle van de Republiek Cyprus vallen waardoor zij niet het recht hebben om te verblijven in de gebieden in het Noorden van het eiland (p. 158).

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Cyprus werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zoals hierna zal blijken, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat hij een mensonwaardig leven leidde in Cyprus.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

6. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Cyprus. Er wordt niet betwist dat verzoeker een kankerbehandeling heeft ondergaan en hieruit lichamelijke beperkingen zijn voortvloeid; er bestaat namelijk een verschil tussen de rechter- en linkerzijde van zijn lichaam. Verzoeker toont evenwel niet aan dat hij omwille hiervan kampt met enige medische of psychologische problemen die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en dat zijn medische toestand de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Cyprus onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e). In de mate dat verdere opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Cyprus geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische ondersteuning. Temeer verzoekers verblijfsvergunning nog steeds geldig is (infra) en hij, net zoals zijn gezinsleden, in het verleden in Cyprus toegang had tot medische hulp zoals terdege uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Cyprus, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een

risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad herinnert eraan dat verzoeker op 29 juli 2023 de vluchtelingenstatus werd toegekend en hij een verblijfsvergunning verkreeg door de Cypriotische autoriteiten.

Waar verzoeker zich de vraag stelt of hij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Cyprus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat hij Cyprus heeft verlaten en er geen domicilie heeft, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Hetzelfde geldt waar hij in het verzoekschrift simpelweg aangeeft dat hij niet meer in het bezit is van verblijfsdocumenten, hetgeen overigens niet meer dan een blote bewering is. Verzoeker biedt hierover ook niet de minste duiding. Verder gaf verzoeker nooit eerder aan dat hij niet meer beschikt over zijn originele verblijfsdocumenten. Los daarvan, indien verzoeker van mening is dat er een einde zou gesteld kunnen worden aan zijn verblijfsstatuut omwille van zijn afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker op heden nog steeds over een geldige Cypriotische verblijfsvergunning beschikt. Zijn betoog omtrent de situatie waarmee begunstigen van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de verlenging van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar zijn Cypriotische verblijfsvergunning nog steeds geldig is. De loutere bewering dat verzoeker niet meer in het bezit is van zijn Cypriotische identiteitsdocumenten, doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoeker bij een terugkeer naar Cyprus geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij aldaar verkreeg. Verzoeker beschikt overigens nog over kopieën van zijn Cypriotische verblijfsdocumenten, getuige hiervan de kopieën die hij op het CGVS heeft neergelegd.

8. Verder kan er in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Cyprus, als gevolg van de onverschilligheid van de Cypriotische overheden, de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. De verwerende partij motiveert in dit verband terdege en op omstandige wijze dat verzoeker toegang had tot huisvesting, de arbeidsmarkt, sociale zekerheid, onderwijs en de gezondheidszorg. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar eerder afgelegde verklaringen en gedane bevindingen van de commissaris-generaal tegen te spreken, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane pertinente bevindingen. In verzoekers specifieke en persoonlijke geval blijkt niet dat hij zijn rechten en voordelen als begunstigde van internationale bescherming aldaar niet zou kunnen laten gelden. De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker, die in Cyprus de vluchtelingenstatus verkreeg, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker en zijn gezinsleden blijkt evenwel niet dat zij doorgedreven pogingen hebben ondernomen om in Cyprus een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Verzoeker slaagt er dan ook op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten er niet geëerbiedigd werden.

Verder beschikt verzoeker over een zekere zelfredzaamheid en sociaal netwerk. De commissaris-generaal duidt in dit verband terdege aan: "Tot slot kan hierbij gewezen worden op het feit dat jullie beschikken over een netwerk en de nodige middelen om jullie vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen,

hetgeen getuigt van een zekere zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Zo kreeg u hulp van uw broer in België en verkochten jullie de meubels en het goud van uw moeder om jullie reis van Gaza naar Cyprus te bekostigen (CGVS Salem, p. 3). Tevens kregen jullie financiële steun van jullie familieleden in Zweden en kon u met het geld dat u verdiende in het restaurant jullie reis naar België bekostigen (CGVS Salem, p. 4; CGVS Salim, p. 4, p. 14). Verwacht kan dan ook worden dat u bij terugkeer naar Cyprus diezelfde zelfredzaamheid aan dag kunnen leggen en op hetzelfde netwerk beroep kunnen doen.”
De loutere bewering dat hij geen huisvesting heeft in Cyprus en onvermogen is, doet hier geen afbreuk aan.

Verzoeker maakt in deze niet in concreet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Cyprus niet opnieuw toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt of tot andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen, en hij niet opnieuw (tijdelijk) beroep zou kunnen doen op zijn sociaal netwerk voor ondersteuning mocht hij daar nood aan hebben.

Waar verzoeker andermaal wijst op de wachttijden en vertragingen die gelden bij het vernieuwen van verblijfsdocumenten en de daarmee samenhangende beperkte toegang tot onder meer gezondheidszorg, tewerkstelling en huisvesting, herinnert de Raad aan bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat zijn verblijfsdocumenten geldig zijn tot 29 juli 2026.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen met betrekking tot de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigen van internationale bescherming in Cyprus, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

9. Het overige motief in de bestreden beslissing omtrent het racisme dat zijn moeder in Cyprus ervaarde, laat verzoeker volledig ongemoeid. Dit blijft dan ook gehandhaafd en wordt door de Raad overgenomen.

10. In de mate verzoeker aanvoert dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Cyprus, verwijst de Raad naar het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat geen elementen voorliggen waaruit kan blijken dat verzoeker actueel niet langer internationale bescherming geniet in Cyprus. Op geen enkele wijze toont hij aan dat er sprake is van een wijdverspreide en systematische praktijk van teruggrijving van erkende vluchtelingen door de Cypriotische overheden. Evenmin toont hij in concreto aan dat er in zijn geval een reëel risico op refoulement bestaat.

11. Gelet op de gedane vaststellingen kan verzoeker niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Cyprus in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Cyprus heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Cypriotische grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Cyprus werd verleend, kan stellen.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Cyprus. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.

12. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat in het kader van de beroepen van verzoekers ouders en broer, gekend onder rolnummers 332 557, 332 564 en 332 558, bij beschikking met toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet tot eenzelfde conclusie wordt gekomen.”

3. Derhalve lijkt verzoekster evenmin elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Cyprus. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

4. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. Aanvullende nota

Verzoekster heeft op 18 september 2025 een eerste aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij via consulteerbare weblinks landeninformatie aanhaalt. Tevens voegt zij een stukkenbundel toe die medische documenten omvat van haarzelf, haar echtgenoot en haar zonen Se. en M., schooldocumenten van haar zoon M. en echtgenoot Si., werkcontracten van haar zoon Se., een bewijs van kinesitherapie voor haar echtgenoot Si. en een motivatiebrief van haar zoon Se. in het Engels omtrent hun verklaarde levensomstandigheden in Cyprus.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 om 9 uur 30 staat het volgende vermeld:

“De zaken 332 557, 332 558 (volgnr. 4), 332 563 (volgnr. 5) en 332 564 (volgnr. 6) worden gezamenlijk opgeroepen en met akkoord van alle verzoekende partijen gezamenlijk behandeld.

Tolk 1406 staat onder eed en tolkt Arabisch – Nederlands voor de verzoekers die zelf aanwezig zijn; deze laatsten lichten hierbij toe dat [M.A.] (zaak 332 564) niet zelf aanwezig kon zijn wegens schoolverplichtingen.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord.

Verzoekers leggen een aanvullende nota met stukkenbundel neer en stellen dat deze geldt voor de vier opgeroepen zaken. Voor wat betreft de voormelde beschikkingen, verwijzen verzoekers naar hun verzoekschriften, waarin zij voldoende concrete elementen hebben aangereikt die erop wijzen dat het beschermingsstatuut dat hen werd toegekend in Cyprus “kan worden betwijfeld”. Zij stellen dat de status die zij in Cyprus kregen toegekend opnieuw moet worden onderzocht: zij hebben er weliswaar documenten verkregen, maar dit houdt nog geen garantie in dat zij er ook aanspraak zullen kunnen maken op een effectief beschermingsstatuut. Waar hen in de beschikkingen wordt verweten dat zij zich beperken tot een loutere bewering waar zij aangeven niet langer in het bezit te zijn van hun Cypriotische verblijfsdocumenten, stellen verzoekers dat zij niet het “negatief bewijs” kunnen leveren dat zij deze documenten niet langer in hun bezit hebben. De lange duur van de procedure tot verlenging van deze verblijfsdocumenten maakt dat hun situatie in geval van terugkeer naar Cyprus hoogst onzeker is en hun fundamentele rechten er dreigen te worden geschonden. Ook hebben verzoekers hun integratie in de Belgische samenleving aangetoond aan de hand van de neergelegde stukken. Verweerder verwijt hen dat zij onvoldoende inspanningen hebben geleverd om in Cyprus een leven op te bouwen, maar met de neergelegde stukken tonen zij net aan dat zij bereid zijn om moeite te doen. Evenwel zijn hun inspanningen in Cyprus gestuit op het alomtegenwoordige

probleem van racisme en discriminatie, onder meer omdat de moeder van het gezin een hoofddoek draagt. Verzoekers stellen ook dat het Hof van Justitie van de EU in zijn rechtspraak heeft gestipuleerd dat van hen niet mag worden verwacht dat zij eerst in Cyprus extreme ontberingen zouden ondergaan om pas daarna te kunnen vaststellen dat hun fundamentele rechten er worden geschonden. Bij terugkeer naar Cyprus zou hun gezin er helemaal opnieuw moeten beginnen. In België hebben zij een zoon die hier een verblijfsrecht geniet en een dochter van wie het verzoek om internationale bescherming momenteel in behandeling is en die ook psychologisch wordt opgevolgd. De hele familie verblijft momenteel in België en verzoekers geven aan dat de medische problemen van [Se.] (zaak 332 563), die hier goed worden opgevolgd, voor hen het belangrijkste zijn. Voor het overige verwijzen verzoekers naar de stukken die zij hebben gevoegd bij hun aanvullende nota, zowel voor wat betreft hun medische toestand, hun integratie in de Belgische samenleving als de omstandigheden in Cyprus. Door de voorzitter gevraagd waarom zij hun zeer omvangrijke stukkenbundel pas neerleggen ter zitting, stellen verzoekers dat zij deze stukken “al vanaf het begin” aan hun advocaat hebben bezorgd. De voorzitter vraagt de advocaat die verzoekers ter zitting bijstaat om de dominus litis te melden dat zij diens handelwijze met betrekking tot het neerleggen van stukken maar matig apprecieert. De advocaat stelt de opmerking te zullen overmaken en wijst erop dat de inhoud van de aanvullende nota die werd neergelegd voor de vader van het gezin (zaak 332 557) zich ook uitstrekt tot de andere gezinsleden. Hetzelfde geldt voor de stukken die werden neergelegd ter zitting; deze betreffen de vier gezinsleden wiens zaak vandaag wordt behandeld. Verder bevraagd, licht de moeder (zaak 332 558) nog toe dat zij in Cyprus geen behandeling kregen voor hun medische problemen; zijzelf niet voor haar rugproblemen, haar zoon niet voor diens kanker. Ook de vader krijgt momenteel fysiotherapie. In België hebben zij werk: hun zoon [M.] kon niet aanwezig zijn omdat hij naar school is, hij volgt taallessen en wil later naar de universiteit, en ook hun zoon [Se.] studeert hier. De hele familie verblijft thans in België. In Cyprus werden zij het slachtoffer van discriminatie, onder meer omdat de moeder een hoofddoek draagt. Zij hebben er naar werk gezocht maar dit nooit gevonden. In België werkt hun zoon [Se.] “buiten het asielcentrum” in de tomatenpluk, waarbij verzoekers verwijzen naar de neergelegde loonfiche. De vader werkt occasioneel in het asielcentrum. Voor wat betreft zijn medische opvolging, licht [Se.] nog toe dat zijn kanker momenteel “onder observatie” is; een volgende controle is voorzien op 30 maart 2026. Gevraagd of er al een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen werd ingediend, antwoorden verzoekers ontkennend.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoekster een tweede aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet met daarbij gevoegd een zeer omvangrijke stukkenbundel. Deze stukken hebben betrekking op de situatie voor asielzoekers en begunstigen van internationale bescherming in Cyprus en op de stappen die verzoekster en haar gezinsleden ondernomen hebben om werk, huisvesting, medische zorg en financiële steun te vinden alsook om een bankrekening te openen. Verder bevat deze bundel eigen verklaringen van haar zoon Se. en foto's omtrent hun leefomstandigheden in Cyprus en hun familiebanden in België, een psychologisch attest van 22 juli 2025 over de problemen van haar dochter H.W. die naar eigen zeggen te wijten zijn aan de verblijfsomstandigheden in het vluchtelingenkamp in Cyprus, medische attesten, klinische onderzoeksresultaten en afspraakbevestigingen voor haar echtgenoot Si., stukken met betrekking tot hun integratie in België, medische attesten en afspraakbevestigingen voor haar zoon Se., loonfiches van Se., medische attesten en afspraakbevestigingen in verband met haar eigen gezondheidstoestand en een verklaring van haar zoon A. die in België een verblijfsrecht heeft.

6. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als deze die haar zoon Se. heeft aangevoerd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

In de zaak met rolnummer 332 563 waarnaar ter terechtzitting wordt verwezen, zijnde de zaak met betrekking tot haar zoon, wordt hetzelfde pleidooi gevoerd en wordt hierover bij arrest van 6 januari 2026 met nr. 338 828 gemotiveerd als volgt:

“3. *Aanvullende nota*

Op 18 september 2025 wordt een eerste aanvullende nota overgemaakt overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin via consulteerbare weblinks landeninformatie wordt aangehaald. Tevens wordt hierbij een stukkenbundel gevoegd die volgende documenten omvat:

- “1. Medische documenten van A.E.*
- 2. Medische documenten van A.M.*
- 3. Medische documenten van A. Se.*
- 4. Medische documenten van A. Si.*
- 5. Bewijs gebrek aan schoolplaats.*
- 6. Certificaten NL les Si. A M A..*
- 7. Werkcontracten (juli + augustus) Se.*
- 8. Bewijs kinesiterapie – Si. A.*

9. Bewijs van inschrijving LIGO – Si. A.
10. Bewijs van schoolgang NL LIGO – Si. A.
11. Inschrijving CVO 2.1 – M.A.
12. Bewijs LIGO – Si. A M A.
13. Eigen motivatiebrief (Engels)”

[...]

5.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 om 9.30 uur staat het volgende vermeld:

[zie hierboven]

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet met daarbij gevoegd een zeer omvangrijke stukkenbundel. Deze stukken hebben betrekking op de situatie voor asielzoekers en begunstigden van internationale bescherming in Cyprus en op de stappen die verzoeker en zijn gezinsleden hebben ondernomen om werk, huisvesting, medische zorgen en financiële steun te vinden alsook om een bankrekening te openen. Verder bevat deze bundel eigen verklaringen en foto's omtrent hun leefomstandigheden in Cyprus en hun familiebanden in België, een psychologisch attest van 22 juli 2025 over de problemen van zijn zus H.W. die naar eigen zeggen te wijten zijn aan de verblijfsomstandigheden in het vluchtelingenkamp in Cyprus, medische attesten, klinische onderzoeksresultaten en afspraakbevestigingen voor Si. (vader), stukken met betrekking tot hun integratie in België, medische attesten en afspraakbevestigingen voor Se. (verzoeker), loonfiches van Se. (verzoeker), medische attesten en afspraakbevestigingen voor E. (moeder) en een verklaring van zijn broer A. die in België een verblijfsrecht heeft.

5.2. De Raad herinnert eraan dat artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Aanvullende nota's, net zo min als de vraag tot horen, kunnen niet worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is namelijk niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen van het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken. De Raad neemt deze aanvullende nota's mee in het beraad, in zoverre deze betrekking hebben op nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Waar in de aanvullende nota's nieuwe middelen worden ontwikkeld, worden deze uit de debatten geweerd.

Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft op zijn beurt, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, dan weer uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of middelen uit te breiden. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

6. Verzoeker en zijn gezinsleden brengen, met voormeld betoog ter zitting en in de neergelegde aanvullende nota's, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de grond in de beschikkingen van 3 juni 2025.

6.1. Ter zitting wordt opgemerkt dat “de lange duur van de procedure tot verlenging van deze verblijfsdocumenten maakt dat hun situatie in geval van terugkeer naar Cyprus hoogst onzeker is en hun fundamentele rechten er dreigen te worden geschonden”. De Raad herinnert er evenwel aan dat hun Cypriotische verblijfsvergunningen nog geldig zijn tot 30 januari 2027. Een verlenging ervan is in casu derhalve niet aan de orde zodat hun opmerking hierover niet dienend is. In punt 7 van voormelde beschikking wordt voorts geduid: “De loutere bewering dat verzoeker niet meer in het bezit is van zijn Cypriotische identiteitsdocumenten, doet aan bovenstaande geen afbreuk. Niets wijst erop dat verzoeker bij een terugkeer

naar Cyprus geen duplicaat zou kunnen aanvragen van de verblijfsvergunning die hij aldaar verkreeg. Verzoeker beschikt overigens nog over kopieën van zijn Cypriotische verblijfsdocumenten, getuige hiervan de kopieën die hij op het CGVS heeft neergelegd.” Door ter zitting simpelweg te stellen dat zij niet het “negatief bewijs” kunnen leveren dat zij deze documenten niet langer in hun bezit hebben, gaan zij hier volledig aan voorbij en doen zij hier niet anders over denken.

Waar verzoeker en zijn gezinsleden nog stellen dat de beschermingsstatus die hen werd verleend in Cyprus “betwijfeld” kan worden en dat deze status opnieuw onderzocht moet worden, wijst de Raad erop dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet inderdaad berust bij het CGVS, maar eens hieraan is voldaan, komt het de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toe om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Het komt aldus aan verzoeker en zijn gezinsleden zelf en niet aan het CGVS toe om het bewijs te leveren dat zij in Cyprus niet langer internationale bescherming genieten. Zij blijven hiertoe echter in gebreke. Uit het administratief dossier blijkt afdoende dat verzoeker en zijn gezinsleden als vluchteling werd erkend in Cyprus (AD CGVS, Eurodac Marked Record van 31 juli 2024). Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou zijn gesteld aan zijn internationale beschermingsstatus of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen van het actueel karakter van de verleende beschermingsstatus volstaat niet.

Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen hebben genomen om de nodige informatie te bekomen. Er zijn geen ernstige indicaties dat verzoeker en zijn gezinsleden thans in Cyprus niet langer deze beschermingsstatus zou hebben. Verzoeker en zijn gezinsleden brengen geen concrete en geobjectiveerde elementen aan waaruit zou blijken dat hun beschermingsstatus niet langer geldig zou zijn of zou zijn ingetrokken of beëindigd. Zij brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker en zijn gezinsleden actueel nog steeds internationale bescherming genieten in Cyprus. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets er op dat verzoeker en gezinsleden niet zouden kunnen terugkeren naar Cyprus.

Het betoog ter terechtzitting doet dan ook niet anders denken dan wat reeds in punt 7 van de beschikking werd vastgesteld:

“Waar verzoeker zich de vraag stelt of hij heden nog steeds internationale bescherming geniet in Cyprus, wijst de Raad erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat hij Cyprus heeft verlaten en er geen domicilie heeft, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Hetzelfde geldt waar hij in het verzoekschrift simpelweg aangeeft dat hij niet meer in het bezit is van verblijfsdocumenten, hetgeen overigens niet meer dan een blote bewering is. Verzoeker biedt hierover ook niet de minste duiding. Verder gaf verzoeker nooit eerder aan dat hij niet meer beschikt over zijn originele verblijfsdocumenten. Los daarvan, indien verzoeker van mening is dat er een einde zou gesteld kunnen worden aan zijn verblijfsstatuut omwille van zijn afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Cyprus nog steeds geldig is, wijst niets erop dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Cyprus en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker op heden nog steeds over een geldige Cypriotische verblijfsvergunning beschikt. Zijn betoog omtrent de situatie waarmee begunstigen van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de verlenging van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig gezien deze situatie niet op hem van toepassing is daar zijn Cypriotische verblijfsvergunning nog steeds geldig is.”

6.2. Verzoeker en zijn gezinsleden leggen tal van medische attesten voor via de eerste aanvullende nota van 18 september 2025 en de tweede aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting. De neerlegging van deze medische attesten gaat echter niet gepaard met enige uitleg of verduidelijking in de aanvullende nota's; er wordt enkel gesteld dat deze betrekking hebben op hun situatie.

Wat er ook van zij, deze nieuwe documenten bevestigen vooreerst nog maar eens dat verzoeker kanker heeft gehad en een kankerbehandeling heeft ondergaan. In een attest van 13 juni 2025 stelt de huisarts van het Fedasil opvangcentrum dat verzoeker ondertussen van deze kanker is genezen en jaarlijks oncologisch wordt gecontroleerd. Uit de kankerbehandeling zijn evenwel lichamelijke beperkingen voortgevloeid. Zoals reeds geduid in punt 6 van voormelde beschikking, kan op basis hiervan evenwel niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Zo wordt, onder meer, in een attest van 24 december 2024 door de oncoloog gesteld dat het voor verzoeker, door krachtverlies en spieratrofie in zijn linkerhand en linkerarm die is te wijten aan de ingreep die hij in 2008 onderging, “onmogelijk [is] om fysieke arbeid uit te voeren op deze manier”. In het attest van 13 juni 2025 wordt vermeld: “Kinesithérapie wegens verkorting L arm waardoor pijn en functiebeperking”. Hieruit kan evenwel geen zwaar invaliderende beperking blijken die hem geheel arbeidsongeschikt maakt, te meer hij heden duidelijk in staat is zowel te werken als te studeren. Zo wordt ter zitting aangegeven dat verzoeker, net als zijn broer M., in België studeert en hij werkzaam is in de tomatenpluk. De aangebrachte werkcontracten en loonfiches duiden ook aan dat hij in juli en augustus 2025 als seizoensarbeider werkzaam was. Voorts blijkt dat verzoeker in Cyprus gedurende acht tot negen maanden een job in een restaurant te Larnaca heeft uitgevoerd, waarbij zijn werkgever rekening hield met zijn gezondheidstoestand en hem zware taken liet vermijden. De voorgelegde medische stukken geven geen concrete toelichting over de impact van zijn fysieke gezondheid en eventuele behandeling op zijn vermogen om autonoom en zelfstandig te functioneren, te werken of om administratieve procedures op te starten en op te volgen. Nergens wordt medisch geattesteerd dat verzoeker geheel arbeidsongeschikt is; noch ligt een invaliditeitsattest voor. Dat hij op een wachtlijst staat voor psychologische begeleiding zoals blijkt uit de “medische outtake” van 12 september 2025, geeft verder geen concrete toelichting over de ernst en impact van zijn mentale gezondheidstoestand met betrekking tot zijn zelfredzaamheid, autonomie en zijn globaal dagelijks functioneren en doet aan voormelde geen afbreuk. Verzoeker brengt dan ook geen element bij die anders doen beslissen over wat reeds werd vastgesteld in de bestreden beslissing: “De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw kankerdiagnose en hieruit voortvloeiende lichamelijke beperkingen, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).”

Verzoeker legt tevens tal van medische attesten neer met betrekking tot de gezondheidstoestand van zijn ouders. De medische attesten met betrekking tot zijn vader bevestigen onder meer dat hij kampt met degeneratieve aandoeningen aan rug en nek en hiervoor in België een pijnbehandeling heeft gekregen alsook kinesithérapie. Een attest gedateerd op 7 januari 2025 en opgesteld door de huisarts van het Fedasil opvangcentrum duidt aan dat zijn vader niet in staat is om fysiek zwaar werk te verrichten, maar wijst niet op een zwaar invaliderende beperking bij verzoekers vader noch wordt medisch geattesteerd dat zijn vader geheel arbeidsongeschikt is, evenmin ligt een invaliditeitsattest voor. Dit blijkt eens te meer waar ter zitting wordt aangegeven: “De vader werkt occasioneel in het asielcentrum.”

De medische attesten van verzoekers moeder duiden onder meer aan dat zij kampt met laaglumbale facetartrose. Er wordt tevens een attest van 9 september 2025 voorgelegd waarin wordt vermeld dat zij op een wachtlijst staat voor psychologische begeleiding (stuk 16). De aangebrachte attesten geven echter geen concrete toelichting over de impact van haar fysieke en/of psychische gezondheidstoestand en eventuele (medicamenteuze) behandeling met betrekking tot haar zelfredzaamheid, autonomie en haar globaal dagelijks functioneren.

Ook de overige aangebrachte documenten, waaronder resultaten van een screeningsmammografie en bevolkingsonderzoek naar dikke darmkanker die aanwijzen dat geen verder onderzoek nodig is, oogonderzoeken, voorschriften met betrekking tot wondzorg alsook voorschriften voor brillenglazen, geven verder geen concrete toelichting met betrekking tot hun zelfredzaamheid, autonomie en globaal dagelijks functioneren.

Uit het geheel van de medische documenten kan niet blijken dat verzoeker en zijn ouders kampen met medische dan wel psychologische problemen die belangrijke negatieve gevolgen hebben op hun zelfredzaamheid en hun vermogen om autonoom en zelfstandig te functioneren of om administratieve procedures op te starten en op te volgen. Uit niets blijkt ook dat het niet mogelijk zou zijn voor hen om in Cyprus, indien nodig, aangepast werk te vinden. Zo geeft verzoeker in zijn motivatiebrief aan dat hij wel in staat zou zijn om een kantoorjob met pc uit te oefenen. Verzoeker zet ook nergens in concreto uiteen in welke mate hun gezondheidstoestand hen belet om hun rechten te doen gelden in Cyprus, noch wat de omvang of draagwijdte hiervan zou zijn op hun mogelijkheden om hun rechten in Cyprus uit te oefenen noch dat dit de toegang tot gezondheidszorg, sociale zekerheid, huisvesting, tewerkstelling en onderwijs in Cyprus onredelijk moeilijk of zelfs onmogelijk maakt(e).

Nergens kan worden gelezen dat zij zich in Cyprus omwille van hun gezondheidstoestand niet staande zouden kunnen houden. Op basis van hun verklaringen en de voorgelegde attesten kan bijgevolg niet worden aangenomen dat hun gezondheidstoestand een terugkeer naar Cyprus in de weg staat.

Bijgevolg liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor waaruit op objectieve wijze zou blijken dat verzoeker en zijn gezinsleden omwille van gezondheidsproblemen over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die het hen dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hun rechten uit te oefenen, verbonden aan hun beschermingsstatus toegekend in Cyprus, dat er een ernstig risico is dat zij zouden terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met hun grondrechten.

Verder toont verzoeker niet aan dat hij en zijn gezinsleden in Cyprus als statushouders geen toegang zullen hebben tot gezondheidszorg, te meer hun verblijfsvergunning nog geldig is tot 30 januari 2027 en zij allen in het verleden in Cyprus toegang hadden tot gezondheidszorg zoals terdege uiteengezet in de bestreden beslissing:

“Waar u verklaarde niet geholpen te zijn geweest op medisch vlak in Cyprus, dient er op gewezen te worden dat op basis van uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Cyprus. Dat dit niet tot het gewenste resultaat leidde, betekent echter niet dat het medisch personeel onverschillig is of u niet ter wille zou zijn geweest. Zo blijkt u uiteindelijk naar het ziekenhuis te zijn geweest, waar u zich registreerde en men enkele radiologische foto's heeft genomen (CGVS [Se.], p. 12). Op basis van het neergelegde document blijkt u reeds op 1 juni 2023 naar het ziekenhuis te zijn geweest, kort na uw aankomst in Cyprus en alvorens u uw status verkreeg. Deze afspraak situeerde zich aldus in de periode dat u nog in opvangcentrum verbleef. Eenmaal u uw status had verkregen, diende u weliswaar te wachten op uw verblijfsdocumenten, doch kon u nadien een huisarts in Larnaca consulteren, hetgeen u ook gedaan heeft (CGVS [Se.], p. 13). Dat u eerst via een huisarts diende te gaan om al dan niet doorverwezen te worden, is immers de gebruikelijke procedure in Cyprus, zoals de beschikbare informatie ook aantoont. Daar waar u verklaart een corrigerende operatie nodig te hebben aangezien er een verschil bestaat tussen de rechter- en linkerzijde van uw lichaam, dient te worden aangestipt dat de huisarts dit wel degelijk met u besproken heeft, doch deze operatie had afgeraden omdat hij de mening was toegedaan dat dit verschil geen impact had op uw leven of bestaan (CGVS [Se.], p. 5, p. 13). Ook in België kon men (nog) onvoldoende inschatten of een operatie baat zou hebben of wat dit al dan niet zou inhouden, daar er veel schade is aan uw spieren (CGVS [Se.], p. 12). Dat er een verschil bestaat op medisch vlak in de aanpak of mogelijkheden van uw problematiek tussen België en Cyprus, wordt niet ontkend, doch dit houdt niet in dat u geen toegang heeft tot de medische gezondheidszorg in Cyprus. Dit blijkt tevens uit de verklaringen van uw vader, die aangeeft dat de dokters in het ziekenhuis in Nicosia wel degelijk hadden aangegeven dat een operatie nodig zou zijn, doch dat dit een speciale operatie betrof en het medisch gezien niet mogelijk was in Cyprus omdat men geen of onvoldoende gekwalificeerd personeel hiertoe had (CGVS [Si.], p. 8).

Wat er ook van zij, naast uw twee bezoeken aan de huisarts in Larnaca, ging u niet meer terug naar deze huisarts (CGVS [Se.], p. 14). Evenmin raadpleegde u een andere huisarts (CGVS [Se.], p. 14). Meermaals gevraagd of u informeerde of u uw huisarts kon wijzigen, antwoordt u vooreerst ontwijkend om uiteindelijk te stellen dat u er niet aan gedacht heeft, noch heeft u dit nagevraagd (CGVS [Se.], p. 14). Dat u hiertoe weinig tijd had omwille van uw job, is geen vergoelijking voor het uitblijven van verdere stappen, gelet op uw verklaringen dat u medische opvolging nodig heeft en uw vader te kennen gaf dat uw werkgever rekening hield met uw gezondheidssituatie (CGVS [Se.], p. 14; CGVS [Si.], p. 13). Daarenboven speelde de taalbarrière ook een rol bij uw bezoeken aan de huisarts. Hoewel u aangaf dat uw huisarts van oorsprong een Arabier was, ging er toch veel tijd verloren omdat hij zich niet meer zo goed in het Arabisch kon uitdrukken (CGVS [Se.], p. 15). Dit betekent echter niet dat de huisarts u niet ter wille zou zijn geweest.

Wat betreft de verklaringen van uw familieleden aangaande de gebrekkige medische zorg in Cyprus, dient voorts nog te worden aangestipt dat ook op basis van hun verklaringen niet blijkt dat ze hiertoe voldoende inspanningen hebben geleverd. Uw vader verklaart last te hebben van een hernia en dit gemeld te hebben bij de huisarts. Hoewel de huisarts kinetherapie aanraade, kan uw vader niet duiden waarom hij uiteindelijk niet werd doorverwezen (CGVS [Si.], p. 8, p. 9). Evenmin kon hij verduidelijken wat de huisarts bedoelde met zijn gewone behandeling (CGVS [Si.], p. 9). Voorts bleek de huisarts stap per stap te hebben willen werken,

hetgeen niet betekent dat hij uw vader niet wou helpen. Ook uw vader ging niet ten rade bij een andere huisarts (CGVS [Si.], p. 9).

Verwacht kan worden dat jullie de nodige inspanningen zouden leveren om jullie rechten te doen gelden, hetgeen u onvoldoende gedaan heeft. Evenmin blijkt hieruit dat u geen toegang zou hebben gehad tot de Cypriotische gezondheidszorg. Dit wordt nog verstrekt door de door u neergelegde cd-rom van het Nicosia General Hospital, waarop een foto van de longen van uw vader terug te vinden is, hetgeen aldus aantoont dat u kon rekenen op medische zorgen in Cyprus. Voorts blijkt uit de verklaringen van uw broer [M.] verder nog dat u en uw familie medische zorgen verkregen. Uw broer kaart een incident aan waarbij hij tijdens het voetballen gewond geraakte (CGVS [M.], p. 7). Hoewel ze uw broer in het opvangcentrum aanvankelijk niet wilden helpen, kreeg hij uiteindelijk een crème en een verband voor de wonde aan zijn voet CGVS [Si.], p. 7). Voorts stelde uw broer dat jullie de kans werd geboden om alle medische klachten van ieder gezinslid te vermelden (CGVS [M.], p. 7, p. 8). Tevens kon uw broer voor zijn ademhaalproblemen een spray kopen in de apotheek en stelt uw vader dat hij een pijnstillertje verkreeg voor zijn hernia, alsook wanneer iemand van jullie de griep had (CGVS [M.], p. 8; CGVS [E.], p. 8; CGVS [Si.], p. 7). Ook u gaf aan paracetamol te hebben verkregen in de apotheek (CGVS [Se.], p. 16). Aangaande de overige medische klachten van uw broer, met name zijn oog- en urineproblemen, blijkt dat de prijzen onbetaalbaar waren of het probleem minder dringend was, doch dat ze hem op zich wel wilden helpen (CGVS [M.], p. 7, p. 9). Dat u alles zelf diende te betalen, of hierdoor minder mogelijkheden had, betekent echter niet dat jullie er geen toegang toe hadden. Dat er op dit vlak een verschil bestaat tussen de lidstaten, wordt niet ontkend, doch zulks houdt niet in dat u uw rechten niet kan doen gelden. Dit blijkt voorts nog uit de verklaringen van uw moeder. Daar waar uw moeder via het ziekenhuis een afspraak had geregeld bij een tandarts, maar uiteindelijk twee weken na de voorziene datum pas kon worden behandeld, ging uw moeder uiteindelijk naar een privé-tandarts (CGVS [E.], p. 7; CGVS [Si.], p. 10). Ze dienden deze kosten weliswaar zelf te betalen, maar deze tandarts heeft uw moeder uiteindelijk wel geholpen (CGVS [E.], p. 7; CGVS [Si.], p. 10). Dit toont aan dat uw familie zijn weg vond in de Cypriotische gezondheidszorg. Tot slot kan hierbij nog gewezen worden op de beschikbare informatie waaruit blijkt dat – hoewel er in juni 2019 veranderingen werden doorgevoerd op vlak van gezondheidszorg en de overgang hiernaartoe niet zo vlot verliep – begunstigden van internationale bescherming dezelfde rechten en toegang hebben tot het gezondheidssysteem als de inwoners van Cyprus.”

De commissaris-generaal besluit terdege: “Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.”

Door ter zitting louter eerder gedane verklaringen te herhalen en eigen verklaringen en foto's omtrent zijn medische noden en deze van zijn gezinsleden aan de aanvullende nota toe te voegen, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken.

Uit de recente landeninformatie waarnaar in de eerste aanvullende nota wordt verwezen, met name het “Country report Cyprus Update 2024” van AIDA/ECRE van april 2025, blijkt dat statushouders toegang hebben tot het algemene gezondheidszorgstelsel onder dezelfde voorwaarden als Cypriotische onderdanen (p. 187-188). Dit houdt in dat zij gratis toegang hebben tot een huisarts, terwijl voor gespecialiseerde of ondersteunende medische zorg (gespecialiseerde artsen, laboratoriumonderzoek, fysiotherapie, psychologen enz.) een bijdrage van 6 tot 10 euro per bezoek moet worden betaald. Ook voor medicijnen kan een kleine bijdrage worden gevraagd, die gewoonlijk rond de 2 tot 4 euro ligt. Statushouders hebben ook toegang tot geestelijke gezondheidszorg, waaronder psychiatrische en psychologische zorg, tegen een kleine vergoeding (6 euro voor psychiaters en 10 euro voor psychologen).

Er wordt inderdaad vermeld dat de periode voordat statushouders hun verblijfsvergunning ontvangen, die vaak zes maanden duurt, een groot obstakel kan zijn omdat zij tijdens deze periode geen of moeilijk toegang hebben tot gezondheidsdiensten. In casu stelt deze problematiek zich echter niet aangezien verzoeker en zijn gezinsleden in het bezit zijn van geldige Cypriotische verblijfsvergunningen en reeds toegang hadden tot gezondheidszorg aldaar. Het komt verzoeker en zijn gezinsleden toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Cyprus en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouders geen toegang hebben tot gezondheidszorg. Verzoeker en zijn gezinsleden slagen hier echter niet in. Zij tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Cyprus, dit mogelijk met de hulp van de Cypriotische autoriteiten of hulporganisaties, als statushouders geen toegang zouden hebben tot de Cypriotische gezondheidszorg of deze niet zouden kunnen genieten.

Wat betreft de toegang tot gezondheidszorg en het betoog in de eerste aanvullende nota dat er structurele knelpunten zijn in Cypriotische gezondheidszorg, bv. onder meer wegens een aanhoudend tekort aan verpleegkundigen of oplopende wachtlijsten, tonen verzoeker en zijn gezinsleden voorts niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband hun rechten als statushouders uit te oefenen anders zijn dan

de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Cypriotische onderdanen kunnen worden geconfronteerd. Waar zou blijken dat een noodzakelijke behandeling in Cyprus in het algemeen niet beschikbaar of toegankelijk is, merkt de Raad op dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van en algemene tekortkomingen in het gezondheidsstelsel van deze lidstaat op zich en dat verzoeker en zijn gezinsleden zich bijgevolg moeten beroepen op de geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat ook in België patiënten worden geconfronteerd met wachtlijsten. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Cyprus een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit voorts op zich niet om te besluiten dat verzoeker en zijn gezinsleden bij een terugkeer naar Cyprus zouden belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Cypriotische onderdanen.

6.3. In punt 8 van de beschikking wordt voorts geduid dat in verzoekers specifieke en persoonlijke geval niet kan worden geconcludeerd dat zijn levensomstandigheden in Cyprus, als gevolg van de onverschilligheid van de Cypriotische overheden, de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer. Dit geldt ook voor zijn gezinsleden.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het gegeven dat verzoeker en zijn gezinsleden geconfronteerd werden met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij en zijn gezinsleden volledig afhankelijk zouden zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijk keuzes om, zijn terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt te voorzien in hun meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

De verwerende partij motiveert in dit verband terdege en op omstandige wijze dat zij, behalve tot de gezondheidszorg zoals hoger gebleken, tevens toegang hadden tot huisvesting, de arbeidsmarkt, sociale zekerheid en onderwijs:

“Wat betreft uw verklaringen dat u onder druk werd gezet om het vluchtelingenkamp te verlaten nadat u een status verkreeg en een zoektocht naar een eigen woning niet evident was, dient te worden aangestipt dat u in afwachting van een eigen woning verder in het opvangcentrum kon verblijven (CGVS [Se.], p. 4, p. 7, p. 8). U mocht immers drie maanden langer in het vluchtelingenkamp verblijven en ging van daaruit rechtstreeks naar het appartement in Larnaca (CGVS [Se.], p. 7, p. 8; CGVS [Si.], p. 6, p. 7). Dat u aldus volgens uw broer [M.] buiten zou zijn gezet in het vluchtelingenkamp (CGVS [M.], p. 5), is niet in lijn met voorgaande vaststellingen. Hoewel u enkel in de mogelijkheid verkeerde om online huisvesting te zoeken en het even duurde vooraleer u een betaalbaar appartement vond, slaagde u uiteindelijk in deze zoektocht via contacten met een Libanese man (CGVS [Se.], p. 4, p. 8). Daar waar u aanstipte recht te hebben gehad op een woning buiten het gesloten opvangcentrum en u dit ontzegd werd, dient er op gewezen te worden dat de voorkeur gegeven werd aan gezinnen met baby's of jonge kinderen (CGVS [Se.], p. 6, p. 7, p. 11; CGVS [M.], p. 5). Dat er voorrang gegeven wordt aan bepaalde profielen, betekent echter niet dat u geen toegang had tot huisvesting, zoals hierboven ook is gebleken. Uit niets blijkt dan ook dat u bij een terugkeer naar Cyprus niet opnieuw uw rechten zou kunnen laten gelden, en u andermaal toegang zou kunnen hebben tot huisvesting.

Voorts wijst u op de moeilijkheden om een job te vinden in Cyprus. Hoewel niet ontkend wordt dat er bepaalde obstakels bestaan bij het zoeken naar een job in Cyprus, zoals de beschikbare informatie ook aantoonde, blijkt hieruit verder ook nog dat een begunstigde van internationale bescherming op dit vlak dezelfde rechten heeft als een inwoner van Cyprus. U stelt zich geregistreerd te hebben bij het PES (Public Employment Service) en het online platform 'Help Refugees Work' (CGVS [Se.], p. 9, p. 10). Daar waar u aangaf niet te weten of u daadwerkelijk was ingeschreven, u geen duidelijk antwoord verkreeg en u geen document van werkloosheid kon bekomen, bent u na twee keer proberen niet meer teruggekeerd om zich verder te informeren (CGVS [Se.], p. 9, p. 10). Dat het een administratief proces is, is echter geen reden voor het uitblijven van verdere stappen hiertoe (CGVS [Se.], p. 10). Gevraagd of u zich nog ergens anders registreerde om werk te vinden, stelt u niet te weten of er nog andere bureaus waren (CGVS [Se.], p. 10). U wijst dit aan een tekort aan informatie, doch verwacht kan worden dat u ook zelf inspanningen levert om zich hiertoe te informeren, hetgeen u niet gedaan heeft (CGVS [Se.], p. 10). Daar waar u vervolgens racisme aanklaagt bij uw zoektocht naar een job of u omwille van het feit dat u een vluchteling of buitenlander bent geen job kon vinden, dient te worden onderstreept dat u hiertoe geen concrete indicaties aanhaalt (CGVS [Se.], p. 9). Gevraagd naar de redenen waarom u niet in aanmerking werd genomen, stelt u dat ze allerlei excuses verzonnen (CGVS [Se.], p. 9). U verwijst hierbij naar het feit dat u de taal niet spreekt, u niet bekwaam genoeg was of men op dat moment niemand nodig had (CGVS [Se.], p. 9). Dezelfde vraag aan uw vader voorgelegd, repliceert hij dat hij soms uitvoerig bekeken werd bij zijn zoektocht naar een job, doch dat

ze niet echt een reden gaven waarom uw vader uiteindelijk niet werd aangenomen, ze niet discussieerden en men gewoon zei dat er geen werk was (CGVS [Si.], p. 12, p. 13, p. 15). Volgens uw vader waren sommige werknemers sympathiek en vroegen ze zijn telefoonnummer, doch hoorde hij hier niets meer van (CGVS [Si.], p. 12). Ook uw broer [M.] verwijst naar racisme op de arbeidsmarkt, doch kon hier evenmin een valabele uitleg bij geven. Hij baseerde zich immers louter op hetgeen u of uw vader hieromtrent zeiden en verwijst voorts naar de lange zoektocht om een job te vinden (CGVS [M.], p. 9, p. 10). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat u omwille van het feit dat u een allochtoon was, een job geweigerd werd. Voorts kan er nog op worden gewezen dat uw vader niet meer zelf ging informeren bij de plaatsen waar ze zijn telefoonnummer genoteerd hadden (CGVS [Si.], p. 12). Zoals reeds eerder gesteld, kan worden verwacht dat u of uw familieleden zelf de nodige inspanningen leveren om jullie rechten als begunstigden van internationale bescherming te laten gelden. Hierbij kan er nog gewezen worden op het feit dat uw moeder nimmer werk zocht in Cyprus, noch uw broer eenmaal hij achttien jaar geworden was (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 16/12/2024, CGVS [E.], p. 10; CGVS [M.], p. 9). Wat er ook van zij, ondanks het enige tijd duurde vooraleer u een job vond en u geen job kon uitvoeren in uw vakgebied, vond u uiteindelijk een job in een restaurant te Larnaca, hetgeen u gedurende acht tot negen maanden heeft uitgevoerd (CGVS [Se.], p. 8, p. 10). Hoewel u soms lange dagen klopte, geeft uw vader ook aan dat uw werkgever rekening hield met uw gezondheidstoestand en u zware taken liet vermijden (CGVS [Se.], p. 8; CGVS [Si.], p. 13). Uw vader kon bijklussen in de tuin. Dit was niet op vaste basis, doch kreeg hij een aantal dagen per maand een opdracht (CGVS [Se.], p. 8; CGVS [Si.], p. 12). Dit toont aldus aan dat u toegang had tot de arbeidsmarkt in Cyprus. Uit niets blijkt dat – mits het leveren van de nodige inspanningen – u niet opnieuw een job zou kunnen vinden bij terugkeer naar Cyprus.

Daar waar u het gebrek aan sociale zekerheid in Cyprus aankaart, dient te worden aangestipt dat uw vader een eenmalige financiële bijdrage ontving (CGVS [Se.], p. 6, p. 10). Hoewel jullie niet eenduidig zijn over het ontvangen bedrag – zo stelt u via de correcties bij het persoonlijk onderhoud dat dit 500 euro bedroeg, terwijl uw vader het over ongeveer 1000 euro in totaal had (CGVS [Se.], p. 10; CGVS [Si.], p. 4) – blijken jullie daadwerkelijk een zekere som te hebben ontvangen. Daarenboven blijkt dit voor alle vluchtelingen het geval te zijn geweest, waardoor uit niets blijkt dat u anders behandeld zou zijn geweest en wijt u dit voornamelijk aan een beleidsmaatregel (CGVS [Se.], p. 10, p. 11). Waar u bij de opmerkingen van de notities van het persoonlijk onderhoud verder nog aanhaalt dat u op een lange wachtlijst wordt geplaatst, waardoor het feitelijk onmogelijk is om steun te verkrijgen, betekent dit echter niet dat dergelijke steun niet voorhanden is. Dat er een verschil bestaat in sociale zekerheid tussen de lidstaten, doet echter geen afbreuk aan het feit dat de situatie van de onderdanen in Cyprus als maatstaf wordt genomen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat men in Cyprus het moeilijk heeft om zijn eigen volk te ondersteunen en de prijzen ginder algemeen hoog zijn omwille van het toerisme (CGVS [Se.], p. 9). Dat het leven in Cyprus duur is en de lonen laag zijn (CGVS [Se.], p. 4, p. 7), is aldus eerder een algemeen gegeven. Daarenboven blijkt op basis van de verklaringen van u en uw familie dat u gedurende een jaar ongeveer maandelijks voedselpakketten kon verkrijgen via Asus, alsook eenmalig via het Rode Kruis (CGVS [Se.], p. 12; CGVS [Si.], p. 14). Dit toont aldus aan dat men in Cyprus de nodige inspanningen levert om tegemoet te komen aan deze situatie. Daar waar u tot slot verklaarde soms te moeten besparen op het kopen van eten, konden jullie steeds voorzien in de basis en hadden jullie iedere dag eten, doch dienden jullie hier spaarzaam mee om te gaan (CGVS [Se.], p. 6, p. 12; CGVS [M.], p. 9). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat er in uw geval sprake is van een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften.

Wat betreft het onderwijs voor uw broer [M.] en het feit dat hij niet mocht verder studeren (CGVS [M.], p. 5), dient te worden aangestipt dat uw broer louter omwille van zijn leeftijd en het feit dat er aanvankelijk geen vrije plaatsen waren, niet naar school kon gaan (CGVS [Si.], p. 12). Hoewel uit de beschikbare informatie daadwerkelijk blijkt dat personen rond de leeftijd van achttien jaar in het midden van een schooljaar niet in een school worden opgenomen en jongeren boven de achttien jaar geen toegang meer hebben tot het reguliere onderwijsaanbod, blijkt voorts dat er wel degelijk alternatieven bestaan voor erkende vluchtelingen die de leeftijd van achttien jaar bereikt hebben, zoals avondlessen Grieks, wiskunde of computerlessen in instituten voor voortgezet onderwijs. Gevraagd of jullie op zoek gingen naar alternatieven na het negatieve antwoord van het ministerie van onderwijs, stelt uw broer dat een taalcursus mogelijk was, doch dat jullie het geld niet had om dit te betalen (CGVS [M.], p. 6). Gepeild bij uw vader of hij informeerde naar een avondschool, stelt hij dit niet gedaan te hebben (CGVS [Si.], p. 12). Uw vader stelt vervolgens wel op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van privéscholen, doch daar niet ten rade te zijn gegaan omwille van het budget (CGVS [Si.], p. 11). Ook u was op de hoogte van het bestaan van taalcursussen en had zich hiertoe geïnformeerd, doch verwees ook naar een tekort aan plaatsen (CGVS [Se.], p. 10). Uiteindelijk was er een plaats vrijgekomen in de Engelse les, doch schreef u zich niet daadwerkelijk in omdat u reeds besloten had om Cyprus te verlaten (CGVS [Se.], p. 10). Dit is niet ernstig. Dat uw broer omwille van zijn leeftijd geen toegang had tot het reguliere aanbod, is een jammerlijke zaak, doch blijkt op basis van voorgaande vaststellingen dat er wel degelijk alternatieven bestonden en blijkt uit niets dat jullie geen toegang hadden tot onderwijs of avond/taallessen.”

Behalve dat hij zich geregistreerd heeft bij het online platform 'Help Refugees Work', hetgeen op zich niet wordt betwist door de verwerende partij, kan uit de door verzoeker bijgebrachte stukken niet blijken dat hij zich geïnformeerd heeft naar andere bureaus en zich ergens anders registreerde om werk te vinden. Verzoeker wijt dit aan een tekort aan informatie, maar zoals de commissaris-generaal terdege stelt, kan worden verwacht dat hij ook zelf inspanningen levert om zich hiertoe te informeren, hetgeen hij niet gedaan heeft. Een loutere oproep naar werk op facebook en het uitsturen van berichten via messenger naar verschillende ondernemingen op zoek naar werk (zie stukkenbundel bij aanvullende nota), volstaat hiertoe niet.

Los daarvan moet worden bemerkt dat verzoeker, hoewel het enige tijd duurde vooraleer hij een job vond en hij geen job kon uitvoeren in zijn vakgebied, er wel degelijk in geslaagd is werk te vinden. Ook zijn vader kon bijklussen. Dit toont aan dat zij wel degelijk toegang hadden tot de arbeidsmarkt in Cyprus. Uit niets blijkt dat, mits het leveren van de nodige inspanningen, verzoeker en zijn gezinsleden niet (opnieuw) een job zouden kunnen vinden bij terugkeer naar Cyprus.

Hetzelfde geldt wat betreft hun zoektocht naar huisvesting. Ook hier doet een loutere oproep op facebook naar huisvesting geen afbreuk aan het feit dat hij, hoewel het even duurde vooraleer hij een betaalbaar appartement vond, er wel degelijk toegang toe had.

Verzoeker brengt ook emailverkeer toe waarin hij om financiële hulp vraagt. Echter, zoals de commissaris-generaal terecht vaststelt, blijkt uit hun verklaringen dat zij ook daadwerkelijk een zekere som hebben ontvangen.

Het emailverkeer omtrent het openen van een bankrekening waarin de bank in kwestie onder meer antwoordt dat een persoonlijke aanwezigheid is vereist om de procedure voor het openen van een bankrekening te voltooien, werpt evenmin een ander licht op de zaak.

Wat betreft het bewijs van gebrek aan schoolplaats voor verzoekers broer M., doet dit een afbreuk aan de vaststelling, zoals reeds hierboven werd gesteld, dat verzoeker en zijn gezinsleden geen verdere inspanningen ondernamen voor eventuele alternatieven.

Verzoekers motivatiebrief, waarbij hij grotendeels eerder afgelegde verklaringen herhaalt, kan op het geheel van wat voorafgaat geen ander licht werpen.

In het specifieke en persoonlijke geval van verzoeker en zijn gezinsleden blijkt niet dat zij hun rechten en voordelen als statushouders in Cyprus niet zouden kunnen laten gelden. De Raad acht het niet onredelijk om van verzoeker en zijn gezinsleden, die in Cyprus de vluchtelingenstatus verkregen, te verwachten dat zij inspanningen leveren om hun levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit de verklaringen en het gedrag van verzoeker en zijn gezinsleden blijkt evenwel niet dat zij, mits het leveren van dergelijke inspanningen, niet in staat zijn een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen in Cyprus. Verzoeker en zijn gezinsleden slagen er op geen enkele manier in om aan te tonen dat hun rechten er niet geëerbiedigd werden.

Waar ter zitting wordt herhaald dat hun inspanningen in Cyprus gestuit zijn op het alomtegenwoordige probleem van racisme en discriminatie en hierbij wordt verwezen naar het gegeven dat "de moeder van het gezin een hoofddoek draagt", heeft de commissaris-generaal op goede gronden bemerkt dat deze situatie niet kan worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling: "Jullie verwijzen hierbij voornamelijk naar een eenmalig incident in de supermarkt, waarbij uw moeder zolang er andere mensen in de supermarkt aanwezig waren haar beurt diende af te wachten (CGVS [Se.], p. 12; CGVS [M.], p. 5, p. 10; CGVS [E.], p. 5, p. 6). Hoe jammerlijk dit incident voor uw moeder ook is, de kassierster gebruikte enkel handgebaren en deed of zei verder niets (CGVS [M.], p. 10; CGVS [E.], p. 6), hetgeen onvoldoende zwaarwichtig is. Vervolgens haalde uw moeder een incident aan bij de tandarts. Vooreerst kan ze deze afspraak niet aantonen (CGVS [E.], p. 7). Evenmin blijkt dit incident zwaarwichtig te zijn. Op basis van haar verklaringen, stelt uw moeder dat zij en uw vader aan de hand van handgebaren en slechts een paar woorden Engels met de tandarts trachten te communiceren, zonder dat er verder iets concreet gebeurde, waarbij ze uiteindelijk niet behandeld werd en twee weken na de voorziene datum een nieuwe afspraak verkreeg (CGVS [E.], p. 7). Uw moeder, noch uw vader kunnen echter duiden waarom de eerste afspraak niet doorging (CGVS [E.], p. 7; CGVS Salim, p. 10). Dat het uiterlijk van uw ouders de dokter niet beviel, is een blote bewering van uw vader die hij geenszins hard kan maken (CGVS Salim, p. 10). De tandarts zei immers louter dat uw ouders hun beurt dienden af te wachten (CGVS Salim, p. 10), waardoor hieruit niet blijkt dat uw moeder omwille van racistische motieven niet behandeld zou zijn geweest. Wat betreft jullie bewering dat uw moeder soms vieze blikken kreeg en nagestaard werd op straat, hetgeen ze wijt aan haar hoofddoek, gebeurde er op die momenten verder niets (CGVS [M.], p. 10; CGVS [E.], p. 7). Uw moeder begaf zich ook slechts in één straat (CGVS [E.], p. 7). Ook kan ze haar bewering dat ze haar zouden aanvallen, niet hardmaken (CGVS [E.], p. 7, p. 8). Ze baseert zich hiervoor immers louter op de nastarende of vieze blikken

(CGVS [E.], p. 7, p. 8). Dat dit geen fijne ervaring voor uw moeder was, kan worden begrepen, doch het ontzeggen van bepaalde rechten en de discriminatie dient dermate systematisch en ingrijpend te zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. De aangehaalde voorbeelden zijn allen onvoldoende zwaarwichtig en de beschreven situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een onmenselijke of vernederende behandeling.

Evenmin heeft uw moeder het racisme dat ze ervaaarde nergens aangeklaagd, noch heeft ze zich hiertoe geïnformeerd. Ook u of uw vader dienden geen klacht in (CGVS [E.], p. 8). Verder ging uw moeder niet naar een andere supermarkt (CGVS [E.], p. 6) en bleek uw broer [M.] ook geen problemen te kennen als hij alleen naar de winkel ging (CGVS [M.], p. 11). Zowel u, uw broer [M.] als uw vader haalden verder geen andere of persoonlijke incidenten aan (CGVS [Se.], p. 12; CGVS [M.], p. 10, p. 11). Op basis van de gegevens die voorhanden zijn blijkt dat u of uw familie naar aanleiding van de ervaringen van uw moeder géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet.”

De Raad benadrukt dat vreemdelingen in Cyprus, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet leidt tot het besluit dat de Cypriotische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker en/of zijn gezinsleden niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Cyprus. Bovendien houdt dit op zich evenmin in dat de Cypriotische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zouden zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkenen bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Het vermoeden dat hun grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Cyprus geëerbiedigd worden, impliceert tevens dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits daartoe uiteraard de nodige stappen worden gezet, quod non in casu.

Door ter zitting louter eerder gedane verklaringen te herhalen, slagen verzoeker en zijn gezinsleden er niet in hier anders over te doen denken. Ook de in hun aanvullende nota bijgebrachte eigen verklaringen, alsook die van hun broer/zoon A. die hier in België een verblijfsrecht heeft, omtrent hun leefomstandigheden in Cyprus, doen geen afbreuk aan voorgaande pertinente bevindingen.

Een algemene verwijzing in de aanvullende nota's waarbij wordt verwezen naar algemene landeninformatie met betrekking tot de moeilijke levensomstandigheden voor statushouders in Cyprus, volstaat voorts niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker en zijn gezinsleden als statushouders in Cyprus, wegens de onverschilligheid van de Cypriotische overheden en buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes, om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waartoe verzoeker en zijn gezinsleden in gebreke blijven.

Een algemene verwijzing naar de situatie in vluchtelingenkampen in Cyprus is te dezen niet dienstig daar verzoeker en zijn gezinsleden er reeds internationale bescherming hebben verkregen en derhalve in geval van terugkeer niet in gelijkaardige omstandigheden zullen terechtkomen.

Uit het loutere gegeven dat verzoekers zus H.W. psychologische problemen kent (stukken 9 en 11) alsook dat verzoeker en zijn moeder op een wachtlijst staan voor psychologische ondersteuning, kan niet worden afgeleid dat zij, en bij uitbreiding de rest van het gezin, zich in Cyprus in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevonden en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychologische problemen. Waar in het summiere psychologisch attest van 22 juli 2025 in hoofde van zijn zus verwezen wordt naar hun moeilijke levensomstandigheden in Cyprus, blijkt na lezing ervan dat de arts in deze zich voor de gesuggereerde oorzaak van de psychische problematiek louter en alleen gebaseerd heeft op de verklaringen van verzoekers zus. Er wordt geen melding gemaakt van eigen waarnemingen of een eigen onderzoek naar de beweerde oorzaken van de psychologische problematiek of een objectieve bron van informatie. Zulk attest moet worden bekeken in samenhang met de verklaringen van verzoeker en zijn gezinsleden en kan niet zonder meer volstaan om aan te tonen dat zij zich in Cyprus in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevonden.

Onder verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissing wordt in punt 8 van de beschikking voorts geduid dat verzoeker en zijn gezinsleden zelfredzaam zijn en over een netwerk beschikken. Hun betoog ter zitting en bepaalde stukken in de neergelegde stukkenbundel bevestigen ook dat zij in België een familiaal netwerk hebben. Zij tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Cyprus niet opnieuw (tijdelijk) op dit netwerk een beroep zouden kunnen doen, mocht dit nodig blijken te zijn.

6.4. De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91-94 en HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 93-97).

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, in casu België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, in casu Cyprus, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker en zijn gezinsleden bij terugkeer naar die lidstaat zullen worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker en zijn gezinsleden bij een terugkeer naar Cyprus zouden belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van statushouders in Cyprus, in beginsel de omstandigheden van de Cypriotische onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op verschillende voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor statushouders binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan statushouders rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Cypriotische onderdanen moeilijk en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker en zijn gezinsleden internationale bescherming hebben verkregen in Cyprus dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan zij gebruik kunnen maken. Zoals reeds vastgesteld, tonen verzoeker en zijn gezinsleden niet aan dat zij ernstige en doorgedreven pogingen hebben ondernomen en de nodige inspanningen hebben geleverd om hun rechten als statushouders in Cyprus te doen gelden en aldaar een duurzaam leven en toekomst uit te bouwen.

6.5. Verzoeker en zijn gezinsleden wijzen er nog op dat zij familieleden hebben in België, die beschikken over een verblijfsstatus. In deze benadrukt de Raad dat het doel van de asielprocedure er niet in bestaat om het recht op eerbiediging van het familieleven te horen bevestigen. Wel heeft een asielprocedure als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, of zoals in casu na te gaan of verzoeker en zijn gezinsleden zich in de Europese lidstaat die hen reeds internationale bescherming verleende, in casu Cyprus, niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend. De bestreden beslissing strekt er niet toe hun familieleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat hun beschermingsverzoeken niet-ontvankelijk worden verklaard nu zij reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

Voor de volledigheid benadrukt de Raad nog dat het loutere feit dat verzoeker en zijn gezinsleden in casu familieleden zijn van statushouders in België, geenszins betekent dat de Belgische bevoegde instanties ertoe zijn gehouden om ook hen een internationale beschermingsstatus te verlenen louter en alleen omwille van het internationale beschermingsstatuut van een familielid in België. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden

met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat zijn verzoek niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en hij niet op concrete en individuele wijze heeft aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een statushouder in België, louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

6.6. Waar ter zitting en in de aanvullende nota's wordt aangegeven dat verzoeker en zijn gezinsleden hier in België geïntegreerd zijn, studeren en werken, benadrukt de Raad dat deze elementen louter betrekking hebben op hun situatie hier in België en niet op die in Cyprus waar zij reeds internationale bescherming genieten. Gelet op de internationale bescherming die verzoekers en zijn gezinsleden in Cyprus genieten, wordt hier slechts hun situatie in en bij terugkeer naar Cyprus onderzocht en beoordeeld. De elementen met betrekking tot de situatie van verzoeker en zijn gezinsleden in België zijn om die reden niet relevant voor de beoordeling van hun situatie als statushouders in Cyprus.

Waar in de eerste aanvullende nota nog wordt aangevoerd dat een terugkeer naar Cyprus een onevenredige breuk betekent voor het privé- en gezinsleven dat intussen in België is opgebouwd en dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad dat een aanvullende nota niet kan worden aangewend om nieuwe middelen te ontwikkelen die niet in het verzoekschrift werden aangevoerd.

6.7. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

[...]

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de beschikking van 3 juni 2025. Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Cyprus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

T. LEYSEN

De voorzitter,

M. MAES TORRES LOREDO